

Melanoompuntjes

Welkom in onze derde editie van Melanoompuntjes !

De lente laat ons in de steek: een beetje te koud en nat.

Maar ook omdat we met een krop in de keel afscheid hebben moeten nemen van Kristien, die vijf jaar geleden het initiatief nam om Melanoompunt op te starten, op aandringen van dr. Wolter, oncoloog met expertise in melanoomtherapie van UZ Leuven.

We denken aan alle melanoompatiënten die het moeilijk hebben en speciaal aan hen die ons zijn ontvallen.

Kristientje

Ik moet Kristien bellen

Dag Kristien, dag Kristientje

Hallo

Hoe is het daar?

...

Met mij? Met mij gaat het goed

Nog wat vlekjes

Die moeten nagekeken worden

Eentje waar ze een biopsie van hebben genomen

We zien wel

Wat komt, komt

We blijven lachen hé

En mocht het tegenvallen

Dan gaan we er tegenaan

Zoals jij altijd gedaan hebt

...

Neen, het is niet eerlijk

...

Ongetwijfeld

Waarom toch moeten je papa en mama dit meemaken?

...

Ja, dat zullen we zeker doen:

Knuffel Kris en Mark en ook je zus

Zeker, we zullen goed in contact blijven met hen

Het zal zo moeilijk zijn voor hen

Maar dankzij jou en Melanoompunt

Zijn we allemaal vrienden geworden

Toch echt jouw verdienste hé van ons zo bij elkaar te brengen

Nu ben je onze allerbeste vriendin

En anders hadden we je nooit gekend

...

Of ik de groeten wil doen?

Natuurlijk,

Aan iedereen in Melanoompunt?

Jazeker!

...

En sterkte aan alle melanoompatiënten

Die angst hebben

Of zich niet goed voelen?

Bij deze is het gebeurd!

...

Of ik het glas al geheven heb,

Zoals je het wou?

Neen nog niet, ik heb het daar wat moeilijk mee

...

OK dan, maar dan echt

Omdat jij het wil

Straks drink ik een glas,

Op jou

Op jouw leven

Op jouw vriendschap

Op jouw eeuwig leven

...

Ok, ik zal niet overdrijven,

Maar wel:

Op mijn soulmaatje!

...

OK, beloofd,

Tot bels!

Klim op in je stamboom: een hobby, door Luc Chalmet

“Voor hen die onverschillig zijn voor hun verleden is er weinig hoop op een grootse toekomst.”

Lockdowns of veel tijd thuis zijn door ziekte kunnen een gelegenheid zijn om te zoeken naar nieuwe hobby's om onze overvloed aan zelftijd in te vullen. Al eens gedacht om je voorouders op te zoeken? Het is een leuke uitdaging om je familiegeschiedenis (“genealogie”) te ontrafelen en stamboomonderzoek is daarvan de ruggengraat. Maar hoe ga je dat aanpakken?

We illustreren het onderzoek met een voorbeeld en starten met de grootmoeder van Lieve Lijnen aan moeders' kant: Elisabeth Swennen. Dat is onze 'startpersoon' voor dit artikelje.

Stap 1: Recente informatie verzamelen.

Ga praten met oudere

familieleden en zoek documenten en foto's over je startpersoon: rouwbrieven, bidprentjes, identiteitskaarten,

enz. Rouwbrieven bevatten heel veel informatie want de hele familie wordt erin vermeld. Zo vind je alvast de geboortedatum van je startpersoon.

Op de rouwbrief van Elisabeth Swennen, overleden in 1990, staat dat ze geboren werd in Peer op 7 maart 1899, en gehuwd was met Josephus Cuypers. Dat is een goed vertrekpunt voor verder voorouderonderzoek.

Foto 2: geboorteakte van Elisabeth Swennen in de Burgerlijke Stand van stad Peer in 1899

Stap 2: Akten opzoeken en je voorouders vinden.

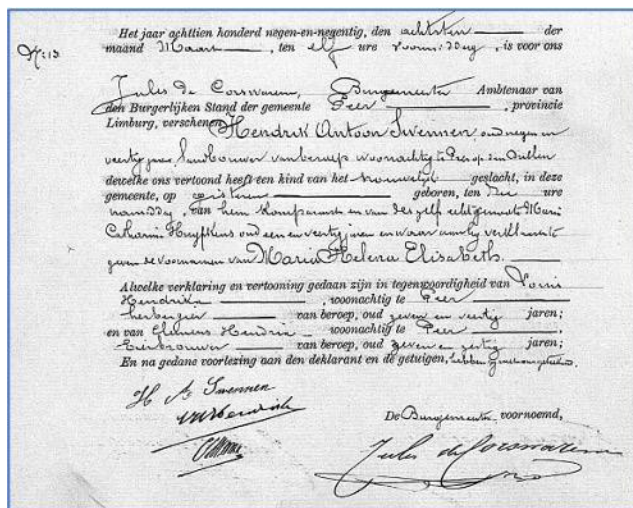
Akten van burgerlijke stand zijn gratis publiek raadpleegbaar als ze ouder zijn dan 50 jaar (overlijden), 75 jaar (huwelijken) of 100 jaar (geboorte). We zouden graag de geboorteakte van Elisabeth Swennen vinden en raadplegen. We zoeken die akte in [FamilySearch](#). Daar moet je eerst inloggen (of – gratis - registreren als je dat nog nooit gedaan hebt). Zoek dan in Search → Catalog → Search by Place en vul 'Peer' in. Kies Peer Belgium Limburg en klik op Search. Kies dan voor 'Civil registration' en de registers die het geboortjaar 1899 bevatten. Ga naar 'Geboorten, huwelijken, overlijdens 1898-1900' en klik op het fototoestelicoontje rechts. Je krijgt zo een scherm met de foto's van de akten van burgerlijke stand van deze periode.

Foto 1: grootmoeder Elisabeth Swennen (originele foto werd ingekleurd met MyHeritage)

Na wat zoeken in deze foto's, “Bingo!”, vinden we de geboorteakte van Elisabeth Swennen, met bijkomende

informatie, zoals de namen van haar ouders: Hendrik Antoon Swennen en Maria Catharina Huypkens

Mormonen en genealogie.

www.FamilySearch.org is de genealogie website van 'the Church of Jesus Christ of Latter-Day Saints', beter gekend als de mormonen. In hun geloofsovertuiging kunnen zij retroactief een doopceremonie organiseren voor overleden voorouders, zodat deze zullen opgenomen worden in het hiernamaals op het moment van het Laatste Oordeel, vandaar hun interesse in voorouders. Zij hebben een overeenkomst met het Rijksarchief van België die hen toelaat heel veel van onze genealogische archiefbronnen te fotograferen en publiek beschikbaar te stellen. Echt waar! En dat is super voor voorouderonderzoek.

Stap 3: Kwartierstaat maken.

Je eigen voorouders opzoeken in de akten verder in het verleden brengen, en zo bouw je stap na stap een voorouderboom op, die gekend staat onder de naam "Kwartierstaat".

Generatie per generatie al je voorouders vinden is als het oplossen van een uitdagende familiepuzzel die je dagenlang kan doen onderduiken in je eigen familiegeschiedenis. We tonen het resultaat van zo'n opzoekingen in de uitgewerkte kwartierstaat van Elisabeth Swennen. Heel wat spannende uurtjes zoeken leiden tot zo'n mooi resultaat en een beter inzicht in je eigen afkomst.

Aan de slag?

Er zijn op internet veel bronnen om genealogische gegevens te vinden van je voorouders. Enkele interessante bronnen op een rijtje:

[FamilySearch](#), familiegeschiedenis site van de mormonengemeenschap.

[Rijksarchief België](#) – met gratis te registreren kan je ook hier de beelden van de akten zien.

- [Burgerlijke stand](#) (vanaf ca. 1796)
- [Parochieregisters](#) (voor ca. 1796)

[Geneanet](#) – veel mensen posten hun stamboom op deze genealogie webservice.

[Familiegeschiedenis](#) – een website van Histories over het opzoeken van voorouders.

[Familiekunde Vlaanderen](#) – een vrijwilligersvereniging van en voor genealogen: mensen die familiegeschiedenissen opstellen

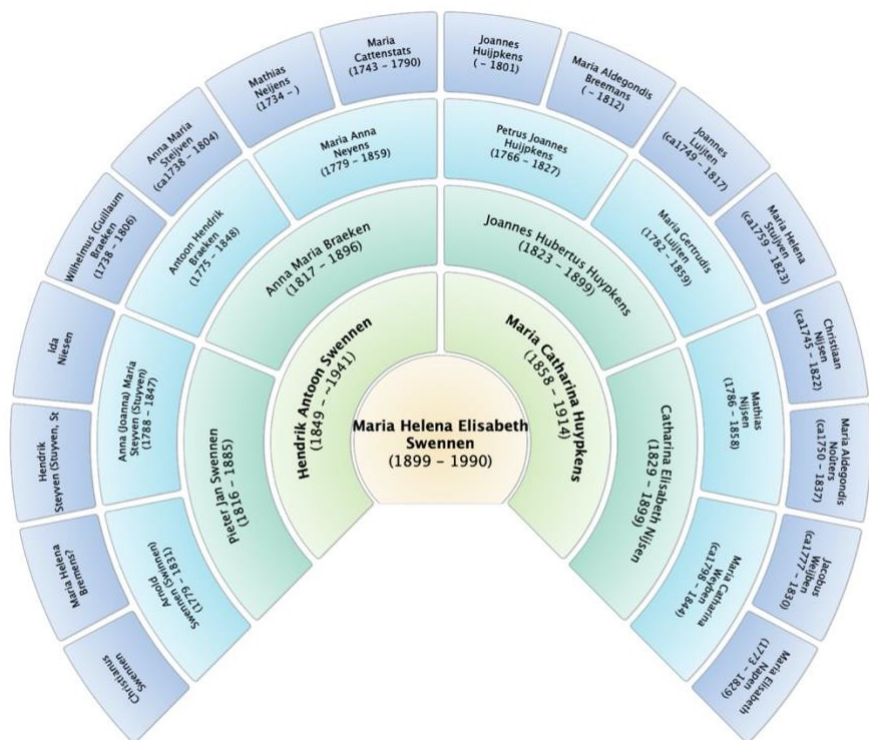

Foto 3: Kwartierstaat van Elisabeth Swennen met 5 generaties

Een grauwe lentedag in 2017

Het wordt opeens op je gegoooid. Op een grauwe lentedag kreeg ik het bericht: letsels, snelgroeiend, kwaadaardig, palliatief. . . . Daarmee wist ik dat het tijd was om het hoofdstuk van mijn leven af te sluiten. Ik droeg het mee onder mijn jas, onzichtbaar voor de buitenwereld. Door het papier heen zie je de uitslag van mijn scan niet. Het is een vuile vlek, voor mij een onafwendbare realiteit. Ik probeerde ondanks alles te blijven stappen. De ene voet voor de andere zetten is rustgevend.

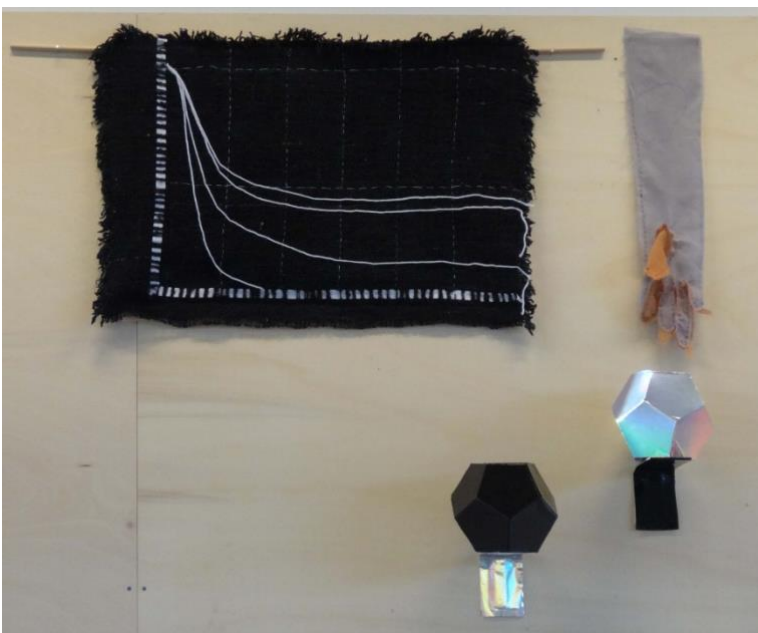
Ik wou wegkruipen als een zieke kat, ergens op een rustig plekje met een grote dosis pijnmedicijn. Het kleine zwarte doosje werd mijn toevluchtsoord. Ik bracht er mijn slapeloze nachten in door. Niemand zien, niet praten, gewoon wachten op het onvermijdelijke. Waarom ook het zilveren doosje erbij? Ik weet het niet, misschien omwille van het uitzicht. Af en toe even buiten piepen en toch een glimmer hoop zien?

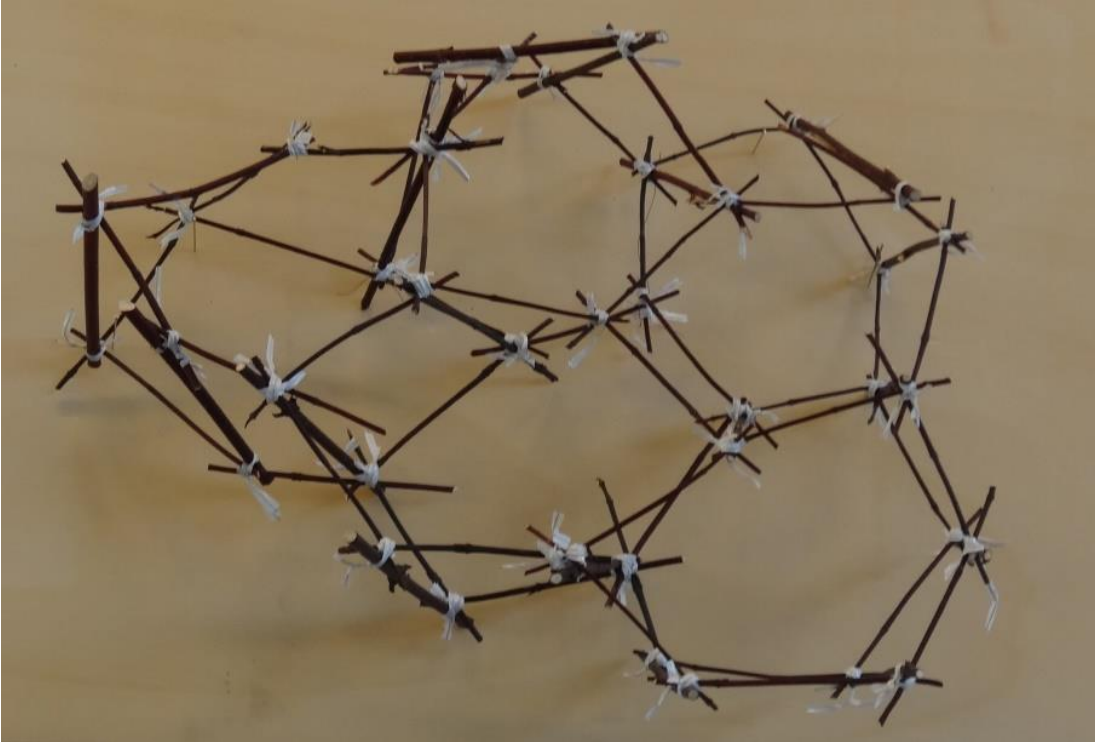
Die hoop kwam er. De eerste diagnose was fout, ik had geen uitgezaaide pancreaskanker maar een uitgezaaid melanoom. Oef, mijn overlevingskansen stegen meteen. Immunotherapie gaf me "a fighting chance". Het ging allemaal niet vanzelf, het was een lange weg en er waren goede en slechte dagen, maar ik leefde verder en de tumoren krompen.

In de academie ging ik ondertussen de tumoren met naald en draad en stof en papier te lijf. Ik heb ze draadje voor draadje ontrafeld. De grafieken, mijn overlevingskansen, mijn zwarte doosje, mijn kwetsbaarheid en mijn kracht. Al doende werd het onbegrijpelijke grijpbaar en waar het verstand niet bij kon nam het gevoel over.

Het werd een lange klim uit een diep en donker dal. Een klim waar ik jaren voor nodig gehad heb. Niet enkel mijn lichaam had het zwaar te verduren, maar de angst en de stress had ook mijn geest geknakt. Ik leefde voortdurend in angstige spanning, wachtend op de volgende bijwerking. Nu, vier jaar na de diagnose durf ik terug verder kijken, de bijwerkingen zijn onder controle en het leven wenkt terug.

Ik wens iedereen van harte ontzettend veel moed om het gevecht niet op te geven. Elke dag is weer een dag gewonnen. Carpe diem.

Diane Denys.

Australië

Lieven vroeg me of ik zou iets voor het krantje wilde schrijven. Hij verzekerde me dat het niet om melanoom hoefde te gaan (goed want ik doe echt mijn best om te vergeten dat ik het ooit heb gehad) en dit ik in het Engels mocht schrijven. Dus was ik omgekocht. Maar ik denk dat ik af en toe een beetje zal moeten vertalen. Sharon.

The Great Barrier Reef

Google Maps

I love to travel. It`s my passion. And I think we would all like to be able to travel again. COVID-19 has been tough in many ways. With travelling in mind, I thought I`d tell you something about my last travels which also just happened to be in my own country. Which, incidentally, happens to be the melanoma capital of the world. Largely because we have way too much sun and a gaping hole in the ozone layer above us.

Where I come from, we speak Strine. This is because Australians speak English in much the same way that the West Flemish speak Dutch – i.e. (d.w.z) we run all our words together, speak very quickly (unless you are in Queensland), make our vowels (klinkers) sound like animals in pain and swallow our consonants (medeklinkers). On top of that we speak through our noses. Try to imagine a French-Canadian speaking French but worse. Try putting a clothes peg (een wasknijper) on your nose and saying “Australian”. It will come out as “Strine”. You don`t believe this is the name of our dialect? Just google it.

If you are thinking about visiting Australia it helps to know a bit about the dialect. You won`t have too many problems in the big cities. In the cities some of us actually speak the Queen`s English. Not too many of us though, because they are the Aussies (pronounced Ozzies) who

emigrated from the UK after WW 2 and we all know how long ago that was. Nevertheless, you will be able to get by fine (d.w.z. overleven) by just asking people to repeat themselves two or three times.

The main thing you need to know is that Aussies have almost managed to eliminate the “r” from our language. Let`s start at the airport upon your arrival. The first thing you might need is a car. But here a car is no longer a car, but acaaaah. By the time you get to your hotel after battling the Sydney traffic (makes the E 40 in peak hour look like fun) and the Sydney drivers (the most aggressive and rudest in the world) and the challenges of being on the wrong side of the road you will probably feel the need for a nice cold beer. But here a beer is abeeah. Get the idea?

And the further you get from the big cities the stronger the dialect gets. A bit like going from Vlaams Brabant to the Westhoek! Those of you fortunate enough to get to the beautiful red centre or the outback may well end up relying on google translate. If you are lucky enough to find any internet connection. Or, in fact, any internet at all.

I can`t tell you about the whole country. It`s too big. But last time we were there, which was Jan/Feb of 2020, we went to Queensland. Not all of it. It`s too big. But from Brisbane up to Daintree Rainforest.

January/February is really not the best time to visit north Queensland at all. If you really want to visit the place, try to go in the Oz winter. The winter in Queensland is usually far better than the Belgian summer so I promise you that you won`t be missing anything. But we work in tourism (or, as the case is at the moment, we don`t work in tourism) and can only take time off then. It`s the peak of the Australian summer and Queensland is HOT. And WET. It`s tropical so has only two seasons. Wet and dry. And the wet is WET. It buckets down on you. Flash floods (plotselinge overstrooming) when you least expect them. Even when it`s not raining it might as well be. Humidity is around 97% and the temperature well into the mid 30`s and above.

It`s jelly fish season at that time of year so if you want to go into the ocean you need to wear a stinger suit. These are light weight ‘onesies’ that cover everything except your eyes. Perfect for anyone worried about Melanoma. You can leave the factor 50 at home. For me this is an advantage. I hate sunscreen.

And the stingers mean that there are very few tourists around the coastal areas. We really wanted to see outer and most pristine part of the Great Barrier Reef before it disappears, so we boarded the “Reef

Experience” in Cairns and motored 65km offshore to the outer reef. Sixty- five km is a looong way. No land in sight and it was fairly choppy. And pristine it is, but all those pictures you see of marvellously calm, mirror-like azure blue water – not this time. The water was still blue, and occasionally, in between RAINING, even azure, but there was a real swell. My poor husband started on the Dramamine half an hour out. Apparently, we were lucky not to have been there two days earlier. It seems many passengers didn` t leave their cabins.

Our boat was pretty comfy (dwz redelijk comfortabel). The rooms were more than big enough to swing a cat (niet te klein) and I could make a full turn in the bathroom without bashing into anything which for a boat is pretty good. The food was not too bad (eetbaar), and the staff were brilliant. Professional, safety conscious, attentive and **friendly**. The last bit goes for Australians in general. I sometimes forgot how very, genuinely friendly my fellow countrymen are. The boat could take 40 but because it was the WET season (and just after the school

holidays) we only had 20 on board. Four different dive/snorkelling sites each day so we really got to see quite a lot of the reef. With all the chop and swell, swimming was sometimes very hard work. We really needed our fins. But the reef is marvellous. It really is a whole different world down there. So vibrant, so many colours, so much better than any reefs we have seen in other countries.

My poor hubby was really not at all well but kept the fish very nicely fed and, despite being so sick, did all of his water time, including the 6.00am slots, which I vetoed in favour of sleep. I was very impressed with his determination and he was well

rewarded when we saw a shark. It wasn` t that big – just a reef shark – a metre twenty or so, but by the time we got back to Belgium it had grown – at least in the telling.

Lees in onze editie van september het vervolg van Sharon’s avonturen ! Toch wil ik hier even op in pikken, Tegenwoordig bestaan er meerdere zonnecrèmes (in Europa, in Australië bestaan ze al lang) die minder slecht zijn voor de mariene biodiversiteit, zoals bijvoorbeeld hiernaast afgebeeld.

“Hoe poëzie te lezen aan je kankercellen.”

Dit gaat over een nieuw Kunst- & Wetenschapsproject mede ontwikkeld door de Franse artieste Sandra Lorenzi en de Belgische moleculaire kanker bioloog en professor Jean-Christophe Marine (VIB, Vlaams Instituut voor Biotechnologie).

BOZAR presenteert dit project, dat nu nog in volle ontwikkelingsfase is.

Het uiteindelijke doel is om een brug te bouwen tussen huidkankerpatiënten en hun ziekte.

Tevens is de wisselwerking tussen wetenschapper en patiënt cruciaal. Denk maar aan deelname aan klinische studies om de ziekte beter te begrijpen met als doel betere behandelingen.

Om het opzet zelf goed te begrijpen, heb ik het eerst vertaald (poging tot). Het originele artikel kan u [HIER](#) lezen. Hierbij geef ik u de kern:

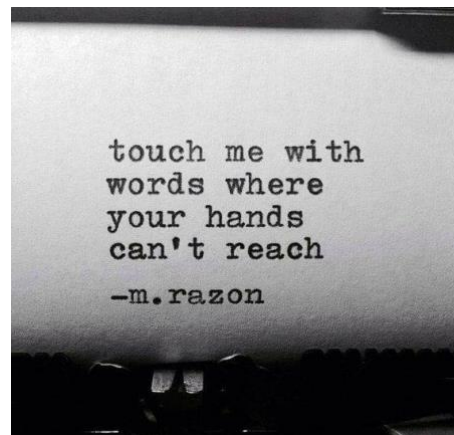
Er wordt uitgegaan van de stelling dat alle leven expressie is. De kankercel uit zich door afwijking van een gezonde cel. De ene gaat zijn weg bij zijn gastheer/-vrouw (de patiënt) tot de dood. De andere met behoud van het leven als doel. Ze gaan ieder een eigen weg. Net zoals de patiënt en de wetenschapper ook ieder hun eigen weg gaan. Ze komen namelijk niet echt met elkaar in aanraking. En toch is de wetenschapper bezig met weefsel van de patiënt, weefsel dat diens geschiedenis meedraagt.

Prof. Jean-Christophe Marine ontwikkelt hiervoor een protocol ism de kunstenares Sandra Lorenzi. De patiënt kan fysiek voor zijn kankercellen geplaatst worden. Dit met behulp van een avatar of organoïde-technologie die ervoor zorgt dat de kankercel in vitro groeit.

ProMEA (Protocol of Mutual Expression and Attention) gebruikt hiervoor tools door de onderzoekers ontwikkeld. Door de vector van een gedicht, een lied, een woord drukt de patiënt zijn gevoelens, zijn diepste gedachten, zijn wil om te leven uit aan zijn kankercellen. Van het ene lichaam naar het andere, van innerlijk naar uiterlijk. Het maakt de continuïteit van de expressie mogelijk dankzij de gezamenlijke inspanning van kunst en wetenschap.

En ik ben heel nieuwsgierig hoe mijn kankercellen hierop zouden reageren. Helemaal aan het begin van mijn ziekte schreef ik enkele ‘gesprekken met het Lijf’. Ik heb nooit echt antwoord gehad.

Dit project voelt mij aan dat ‘luisteren naar je lichaam’ veel verder gaat dan ‘rusten als je je niet goed voelt’ en verder be-rusten.

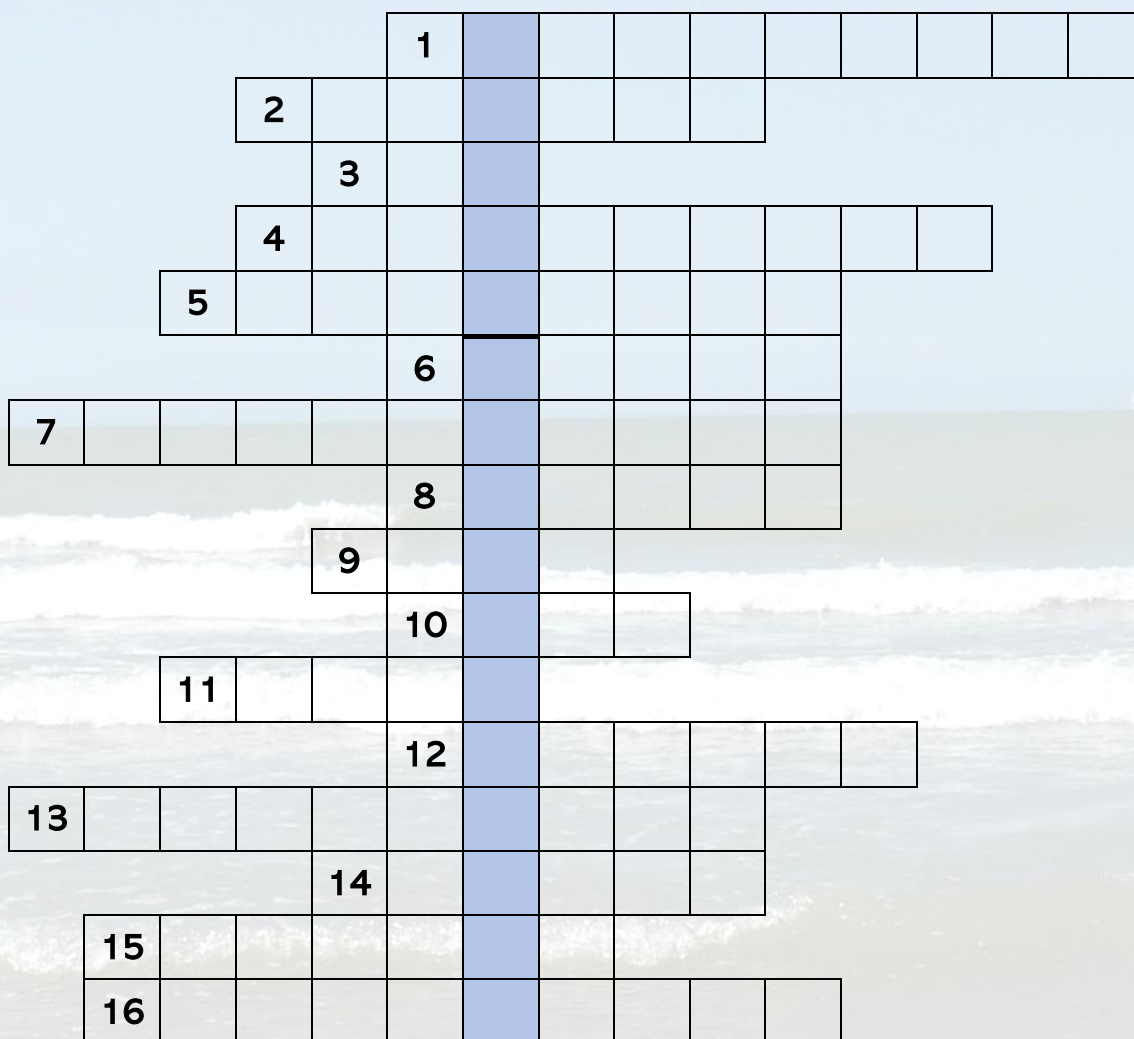

Anne-Mie Knaepen

CRYPTOGRAM.

Vind de oplossingen. In het blauw verticaal zie je dan het (de) te zoeken woord(en).

1. bewuste ontspanning beogen in ...
2. de ideale wereld
3. in deze rivier mag je plassen
4. overdreven grote muggen
5. een paling met puistjes
6. zo saai babbelen dat bomen omvallen
7. verborgen gewicht
8. alcohol drink je niet alleen, maar met...
9. hieruit kan ik niet springen
10. ongedierte in de rats
11. die periode zit in sneeuw
12. heeft het licht laten branden
13. niet dichtbij geschreven regels
14. koude Duitse verzoekjes
15. dwazen als voorbeeld
16. hij is niet groot, zei opa

Oplossing in het blauw (verticaal):

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Stuur je gevonden woord naar melanoompuntjes@melanoompunt.be met je naam en adres erbij vermeld.

Alle goede oplossingen mogen een presentje verwachten.

Anne-Mie

Oproep aan fotografen

'Corona', ik durf het woord bijna niet meer schrijven. Al meer dan een jaar ondergaan we de invloed van de pandemie. Wat roept dit bij u op? Ik doe een poging: verwarring, angst, eenzaamheid, vervreemding... De woorden vloeien uit mijn pen en ik vermoed ook uit uw mond. Verwoorden, naar buiten brengen, lucht op. Maar kunnen we alles uitdrukken met woorden? 'Een beeld zegt meer dan duizend woorden' is niet voor niets een geveleugelde uitdrukking. Schuilt er in u een fotograaf die met één foto onze situatie kan vatten? Dit is de uitdaging die we nu lanceren. Stuur de redactie van Melanoompuntjes (melanoompuntjes@melanoompunt.be) een foto die voor u uitbeeldt hoe u zich voelt en we publiceren ze in het volgend nummer. Om u op weg te zetten, voegen we hierbij enkele voorbeelden. Laat uw fotografisch talent maar volop aan het werk!

Verhaaltje. 'Wat wil jij later worden?'

Marie

"Zeg Marie, wat wil jij later worden?" Tante Trix met haar grote mensenvragen.

Marie stond te friemelen aan haar rok, niet wetend wat te antwoorden.

Haar neefje Jonas stond erbij en trok een grimas naar haar als verontschuldiging voor zijn moeder.

Wat wil ik later worden? Wanneer is dat dan?

"Ons Marie wordt leerkracht! Zoals zij haar klasgenootjes kan helpen." Mama wist het weer hoor. Marie was blij dat ze niet bij haar in de klas zat. Ze had, zoals haar moeder verwachtte, haar nieuwe kleren geshowd. Stomme rok! Ik wilde mijn jeans aan!

Ze zat in de tweede klas van de basisschool, met bijna het hoogste leesniveau, zodat ze niet mee moest doen met de andere kinderen tijdens het leesuur. Alleen een uurtje per week een ander kind helpen. Meestal mocht zij, met twee andere slimmeriken, in de schoolbibliotheek een boek lezen en daarover vertellen.

"Maar neen, die gaat naar de universiteit. Die wordt professor!" Wat is professor? Zeker iets saai! Zoals nonkel Frans zelf.

"Laat haar toch met rust! Ze ..." Gelukkig verdedigde haar vader haar. *Gered!*

Op dat moment begon haar babyzusje te huilen. Eindelijk! De aandacht voor Marie verslapte. Samen met Jonas ging ze naar zijn speelhoek. Hij was al negen en kon al zóveel lezen. Marie vond dat heerlijk. Ze speelden de avonturen uit hun boeken. Soms kibbelden ze wel eens wie de held was en wie de slechterik. Ofwel las Jonas voor aan haar. Hij kende al veel moeilijke woorden.

Later aan tafel babbelden Marie en Jonas verder over hun boekenavonturen. De held ging bij rijken stelen om het aan armen te geven. Toen herinnerde Marie zich plots weer, de vraag die de volwassenen allang vergeten waren maar zij riep dolenthousiast: "Ik wil later Robin Hood worden!"

AMK

Lees hier de verdere belevenissen van Livine ..

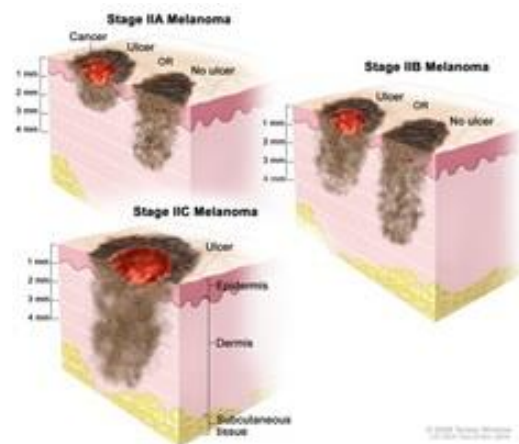
2/ Voor het eerst

Mijn eerste kennismaking met ‘melanomen’, - vreemd dat ik dit zo schrijf want voor mij hoefde die kennismaking helemaal niet - maar ik had geen keuze – ze kwamen ongewenst mijn leven binnen in de vroege lente van 2013.

21 maart om precies te zijn, ik herinner mij die dag alsof het gisteren was.

U hebt een melanoom klonk het aan de andere kant van de telefoonlijn - ik ben nog steeds van mijn melk - als ik terugdenk hoe ik deze diagnose moest vernemen.

Het weggenomen ‘ding’ op mijn linkerknie was eigenlijk helemaal geen goed nieuws. Alleen, toen op dat moment besepte ik de ernst er niet van ondanks het feit dat mijn toenmalige dermatologe me duidelijk liet verstaan dat ik huidkanker had. Het tweede deel van het samengestelde woord had ik wel goed begrepen, kanker, ik had moeite met de uitspraak hiervan, ik had kanker, het was heftig en woelig in mijn gedachten, dat was wel duidelijk!

Er volgde nog een ingreep en daarna volgde er nog één, het was niet goed want dat weggenomen ding had zich vermenigvuldigd. Ze waren met meer, meerdere melanomen verkenden mijn dierbare lijf, ze hadden mijn lymfeklieren in mijn lies bezocht, gelukkig bleek nadien dat ze het daar voorlopig bij hielden.

Op 3 weken tijd kende mijn zalige leventje een serieuze ommekeer, 3 dringende ingrepen volgden in mijn linkerbeen, een ziekenhuisopname van een week maar dat was niet alles, mijn mama liet bijna het leven. Tussen al mijn melanoomellende door, een hartstilstand, zomaar, zonder enige aanleiding. Een kunstmatige coma voor 3 dagen, daarna werd ze wakker en alsof het een wonder was, ze mankeerde niets, alleen een beetje geheugenverlies en toen besepte ik om nooit op te geven, vooruit te kijken in het leven en vechten zolang er hoop en leven is, nooit opgeven, dat was mijn motto.

Daarna volgde beter nieuws, mijn scans en huidcontroles bleken goed te zijn en met mijn mama ging het super goed. Ze revalideerde en stapte voorzichtig terug in het mooie leven.

Het dieptepunt dat mijn moraal had bereikt in de voorbije weken kende een vooruitgang. Het – de ellende - was voorbij en we konden ons leven terug hervatten. Het werd beschreven als een tegenslag in ons leven en ondanks het feit dat ik één van de meeste agressieve vormen van huidkanker te horen had gekregen bolden we verder onze toekomst in, samen als één familie.

Hervallen in dat been zou geen goed nieuws betekenen en eigenlijk stonden wij daar niet bij stil. Mentaal had ik dit redelijk goed kunnen verwerken, fysiek dat heeft iets langer geduurd want door die bezoekers in mijn lymfeklieren werden al mijn lieslymfeklieren verwijderd en had ik lymfoedeem overgehouden. Dat resulteerde in wekelijkse lymfedrainage bij de kinesist en het dragen van steunkousen, was me dat een gedoe, wat zeg ik een gedoe, het was een mentaal gevecht met mezelf om die te moeten dragen. Nu kan ik niet meer zonder en voelt het zelfs vreemd als ik op snikhete dagen het mezelf eens perniteer om zonder te lopen en hoewel deze momenten eerder zeldzaam zijn, prees ik me gelukkig dat ik er goed vanaf was gekomen en geloofden wij in een nieuw begin, tot ik goed 14 maanden later opnieuw de confrontatie moest aangaan met nieuwe melanomen, ze waren terug op wandel, terug in mijn linkerbeen. Ik botste keihard terug op het drama van de realiteit waarmee ik maanden geleden ongewenst mee kennis had gemaakt. Het was niet meer van 'ik heb kanker gehad' maar 'het is terug'...

Livine

The background is a dark, textured, brownish-grey color. On the right side, there is a large, dark silhouette of a person walking away from the viewer. On the left side, there is a smaller, lighter silhouette of a wolf's head and shoulders, appearing to be in a crouching or sniffing position.

Kanker klinkt hard
Het is een gezwel dat zegt:
ik krijg je wel.
Melanoom klinkt als een droom
die ik, niets vermoedend,
koester in de nacht.
Onschuldig,
als een klein vlekje op het fruit,
of een sproetje op mijn huid.
Melanoom klinkt lieflijk,
melodieus en zacht.
De zachtheid van een wolf
in een schapenvacht.
Sluw en stil verstopt het zich,
als een fantoom dat mij bespiedt,
mijn komen en gaan,
om dan zonder mededogen
onverwacht toe te slaan.
Nu het masker is gevallen
is alle hoop nog niet verloren.
Met open vizier wordt gestreden
door de beste oncologen
Ik geef mij vol vertrouwen over
aan een positieve gedachtenstroom
Na de strijd zal ik rusten op de schapenvacht
En is de boze wolf nog slechts een schim,
een kwade droom
die mij heeft doen sidderen en beven
maar niet het einde was
van mijn kwetsbaar leven.

Pol Spelmans

Verhaal uit de ontwaakzaal.

(ook wel : Love at first sight in the recovery room)

De operatie is voorbij. De verpleegkundigen leggen me van de operatietafel over naar mijn ziekenhuisbed. Rimpelloos rijdt het bed naar de ontwaakzaal en ik kom in de rij te staan. “Ach”, overvalt me, “steeds weer wachten in de rij.” Van de peutertuin tot het hoger onderwijs, in het leger, aan het stempellokaal en bij de inschrijving in het ziekenhuis, steeds weer gaan we in de rij staan of worden we in de rij gezet. Indien onze wetenschappers en beleidsmakers niet zo alert gereageerd hadden op de pandemie, lag ik in waarschijnlijk een doodskist klaar om op mijn beurt de put ingeschoven te worden.

Deze duistere gedachte over de mogelijke dood overvalt me. Nochtans had de chirurg zich daarnet tot me gericht en met een opgeluchte stem de hoopvolle woorden gesproken: “De operatie is geslaagd.”

Wat mag ik me gelukkig achten. Opnieuw heb ik ‘geprofiteerd’ van de uitstekende medische voorzieningen in België. Personeel van alle niveaus heeft zich uit de naad gewerkt om mijn kwaal te bestrijden. Peperdure producten zijn in mijn aders gespoten en ik heb een vuilniszak steriel materiaal voor eenmalig gebruik achtergelaten. De factuur gaat naar de mutualiteit en enkel de opleg is mijn deel.

De messen hebben nauwelijks mijn huid verlaten, toch kan ik helder denken. Ja, dat is een van de voordelen van epidurale verdoving.

Maar wat gebeurt er nu met me?
Heeft de medicatie me euforisch gemaakt? Of brengt de zuurstof die mijn longen binnengestroomd mijn hoofd op hol?

Een verpleegster buigt zich over me heen, vraagt of ik me goed voelde en of ik iets nodig heb.

Wanneer ze naar het scherm

boven mijn hoofd naar de parameters kijkt, vermoed ik dat ze ziet hoe mijn bloeddruk gunstig is en de zuurstofsaturatie binnen de waarden blijft. Maar ik kijk naar haar gezicht en ik voel mijn hartslag stijgen.

Ik kijk in haar perfecte, amandelvormige, bruine ogen.

Tijdens de uren dat ik op ‘recovery’ lig, blijven die kijkers op mijn netvlies kleven.

Wanneer ik twee uur later klaargemaakt word om naar de afdeling over te gaan, voel ik een verlies. De verpleegster schuift me door naar de gang en de klapdeuren vallen dicht.

’s Avonds beschouw ik mijn vrouw. Eindelijk dringt het tot me door wat me indertijd over de brug geholpen heeft. Ik realiseer me dat ik al dertig jaar geniet van een vrouw met zoveel kwaliteiten... en bruine ogen. Daarvoor hoef ik niet naar het ziekenhuis te gaan.

Lieven Debbaut

Agenda

En nogmaals gaan we proberen een agenda op te stellen, we spelen op zeker, de eerste twee activiteiten zullen voornamelijk buiten plaatsvinden en we zorgen natuurlijk dat alle Corona-maatregelen gerespecteerd worden. We hopen jullie binnenkort allemaal weer te zien!

19 juni	Wandelzoektocht in Gent met ontmoetingsmomenten Inschrijfformulier
10 juli	Bewegingsdag in Oud-Heverlee met ontmoetingsmomenten
Eind augustus	Faster than Skincancer, awareness-event in Koksijde
18 september	Ontmoetingsdag rond Mindfulness in Leuven
november	Ontmoetingsdag rond zingeving

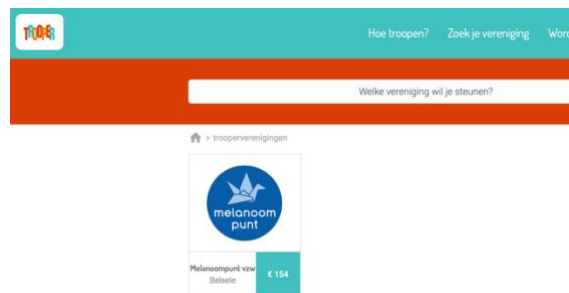
Wist je dat ...

... we graag je ziekteverhaal of je tijdsinvulling / hobbies willen horen, wil je dat delen, contacteer melanoompuntjes@melanoompunt.be dan kijken we hoe we dit het best kunnen doen, je schrijft het zelf, we interviewen jou, je vertelt ons je verhaal en wij verwoorden het voor jou...

... we een nieuw bestuurslid hebben: Barbara Honoré, dochter van een melanoompatiënte, zij zal de financiële / administratieve kant van de organisatie op zich nemen. We zijn heel blij met je, Barbara !!

... onze webinars die we georganiseerd hadden ipv de jaarlijkse studiedag, terug te zien zijn op [onze Melanoompunt website](#)

...je onze vereniging kunt steunen zonder dat je het iets kost? Via Trooper! Dankzij deze charitatieve formule wordt een percentage van het bedrag dat je besteedt bij de vele aangesloten webshops (zoals Bol.com, Coolblue, Decathlon, Lidl, Krefel, Torfs, etc.) doorgestort naar ons. Het enige wat je moet doen, is via Trooper.be je favoriete webshop kiezen. Heel gemakkelijk! Contacteer Marianne Bosman als je hulp hiermee nodig hebt. Ik laat je graag via Zoom zien hoe het werkt! Iedereen kan het en het levert Melanoompunt gratis geld op! (154 euro tot nu toe)

...de digitale escape-room die Els Chalmet (dochter van ...) gemaakt heeft, nog steeds [hier](#) te spelen is (vrije bijdrage)

VU Marianne Bosman, Gouden Leeuwstraat 2, B-9111 Belsele (Belgium)